

Neděle 14. po sv. Trojici

1S2,1-10

18.9.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní?

Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi.

Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka

a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu.

Píseň: 51

Čtení: L18,1-8

Píseň: 243

Kázání: 1S2,1-10

Teprve, když Chana vykoná pouť do Šíla. Teprve, když Chana splní to, co slíbila Hospodinu. Teprve, když odevzdá svého syna Samuela knězi Elímu, Chana propuká nikoli v pláč, ale její srdce se rozevře k jáсотu.

Mé srdce jásá v Hospodinu, můj roh se pozvedá v Hospodinu. Moje ústa se otevírají proti nepřítelům, protože se raduje z tvé pomoci. Srdce zplésá, jásá, jáсотem oslavuje. Srdce Chany – centrum veškerého jejího života – se změnilo.

Srdce dříve rozbolavělé se pod pomocí – doslova spásou – Hospodinovou mění. Tuto změnu umožnilo nejen vyslyšení proseb v podobě narozeného dítěte. Chanin jáсот je jáсотem z toho, že obnovila vztah s Bohem, že v něho získala důvěru. Chanino srdce je naplněno vděčností, která jí umožňuje vidět Boha jako svého spasitele.

Chana už není tou ustrašenou, utápnutou, posmívanou Chanou. Její síla, tedy *roh*, se pozvedá k Bohu. A všimněme si: Chana nemluví o narození dítěte, o oběti, kterou musí podstoupit, že dítě odevzdala Elímu. Vůbec nemluví o svých pocitech matky, která odevzdává Bohu to, co přijala a je jí jistě drahé. Bible nemluví o tom, jak těžké je splnit slib, který jsme dali Hospodinu. Jako by před Hospodinem šly city stranou.

Jako by vůbec nezáleželo na lidských vazbách. Myslím si, že toto svědek víry, který psal Knihy Samuelovy, nechává úmyslně stranou. Svědek víry o tomto nechce vyprávět, to pro svět víry a věrnosti Hospodinu není podstatné. Svědek víry vypráví jen to, co se v člověku stane, když jej Hospodin pozvedne k sobě, když Hospodin změní postoj člověka tak, že jeho ústa zpívají píseň vděčnosti. Když roh – tedy životní síla – se navrátí člověku, který byl u konce nejen svých sil, ale i jeho život přestal mít naději.

Změna není jen v tom, že člověk změnil postavení vůči Bohu. Místo postoje ponížené, Chana stojí oproti Bohu jako ta, již se navrátil život.

Mění se i to, že ústa, která byla zavřená, se *otevívají, rozvírají*, aby hlasitě vyjádřila Boží působení. Ústa otevřená k jásoť se chtějí sdílet o to, co se stane, vstoupí-li do našeho života živý Bůh.

A co ti nepřátelé? Vždyť nepřítelem byla její spoluzemanželka Penina, a kdo byli ti ostatní Chaniny nepřátelé? Nevím.

Mám však za to, že pokud člověk má zkroušené srdce – dokonce v originálním textu je srdce zlé – je ve velikém ohrožení. Do srdce se v těchto chvílích vkrádá malomyslnost, zlé myšlenky, strach, nenávisť, zloba, ukřivděnost, sebelítost. To všechno na člověka doráží, aby se jeho srdce změnilo v srdce zatvrdlé, ba dokonce zatvrzelé vůči Bohu a též vůči svým bližním.

A ještě jeden nepřítel se může ve zkroušeném srdci paradoxně objevit. Nepřítelem se může stát pro takto zkroušeného člověka samotný Bůh, který mlčí ve svém mlčení. Který mlčí k lidským nářkům, prosbám a k lidskému trápení. I tak daleko může dojít zatvrzelé srdce lidské. I tak se to zdálo Chaně, pro kterou se Bůh stal tím, který přehlíží její ponížení a žal. Tak jako se Bůh Jóbovi stal nepřítelem.

Nikdo není svatý jako Hospodin, protože není nikdo mimo tebe. Nikdo není skálou jako náš Bůh. Ano, nikdo nedovede to, co Hospodin, proto je jedinečný, jediný. Chana jeho jedinečnost vyjmenovává, když staví vedle sebe protiklady: *neplodná rodí, která má mnoho synů, ochabuje. Hospodin usmrcuje a oživuje, dává sestoupit do podsvětí a i vystoupit, ponižuje a pozvedá z prachu, dává povstat, z hnojiště pozvedá.* A to vše dělá Hospodin za jediným účelem, aby všichni tito ubožáci, bezdomovci, ztroskotanci, ti, na které společnost hledí svrchu, *mohli přebývat se vznešenými.* Dokonce jim dává *zdědit stolec slávy.*

Je to až neuvěřitelný výhled. A možná si někdo řekne: já vím, jednou tam v nebi, tam už budeme na tom všichni stejně, pán nebo kmán. Co však s takovouto vizí nyní? Opět musím říci, že na tuto otázku nedám přesvědčivou odpověď.

Chana se totiž tímto chvalozpěvem zařazuje do zástupu těch, kteří měli s Hospodinem takovouto zkušenost. Chana neříká, můj Bůh vše toto udělal, vše toto umí, proto je svatý. Ona mluví, mohli bychom říci, o kolektivní zkušenosti. Ona doslova říká: *Nikdo není skálou jako náš Bůh.*

Chana vstupuje do příběhu svědků víry jako byl Abraham, Jákob, Jób i Ježíš. Tento příběh je o tom, který naši sílu, tedy roh, pozvedá. A všimněme si: její roh, tedy síla, se neobrací proti nepřítelům, ty přenechává Hospodinu, ten je zahanbil, přemohl. Chanina síla se obrací k Hospodinu, k Bohu těch, kteří uvěřili v sílu Božího působení v tomto světě.

Pane, pozvedni naši sílu k sobě. Pozvedni naše unavená srdce, aby tě chválila za tvé skutky milosrdenství, shovívavosti, slitování. Pane, dej, ať naše ústa naplní chvála a díky.

Píseň: 204

Poslání:

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků,
odhodíme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí,
a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo,
s pohledem upřeným na Ježíše,
který vede naši víru od počátku až do cíle.

Požehnání:

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.
Amen.

Píseň: 390